

การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยกับการศึกษาในศตวรรษที่ 21

Thai Language Learning Management and Education in the 21st Century

วันดี ปฏิโชติ

WanDee Patichot

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

Ubon Ratchathani Rajabhat University a University, Thailand

Corresponding Author's Email: E-mail: patichot2547@gmail.com

วันที่รับบทความ: 8 กุมภาพันธ์ 2568; วันที่แก้ไขบทความ 15 กุมภาพันธ์ 2568; วันที่ตอบรับบทความ: 19 กุมภาพันธ์ 2568

Received: 8 February 2025; Revised: 15 February 2025; Accepted: 19 February 2025

บทคัดย่อ

การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในศตวรรษที่ 21 มีความสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถด้านการสื่อสาร การคิดวิเคราะห์ และการใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมยุคดิจิทัล บทความนี้มุ่งศึกษากลยุทธ์และแนวทางการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่สอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 โดยพิจารณาประเด็นหลัก ได้แก่ การบูรณาการเทคโนโลยีในการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อส่งเสริม ทักษะการคิดเชิงวิพากษ์และการแก้ปัญหา เป็นแนวทางที่ตอบโจทย์การศึกษาในศตวรรษที่ 21 อย่างแท้จริง โดยมีเป้าหมายหลักในการยกระดับความสามารถของผู้เรียนให้สามารถวิเคราะห์ วิพากษ์ และแก้ไขปัญหาได้อย่างมีเหตุผลผ่านสื่อและบริบทของภาษาไทย ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการสร้างความคิดและการสื่อสาร

การสร้างเสริมทักษะการอ่านและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการใช้แนวทางการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผลการศึกษาพบว่าการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เช่น สื่อการเรียนรู้ออนไลน์ แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษา และปัญญาประดิษฐ์ ช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ นอกจากนี้ การพัฒนาเนื้อหาการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันและบริบททางสังคมช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการเรียนรู้แบบร่วมมือยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการสื่อสารและการทำงานเป็นทีม บทความนี้สรุปว่าการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในศตวรรษที่ 21 ควรมุ่งเน้นการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี การพัฒนาทักษะที่จำเป็น และการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการพัฒนาผู้เรียนในทุกมิติ

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้; ภาษาไทย; ศตวรรษที่ 21

Abstract

The management of Thai language learning in the 21st century is crucial for developing learners' communication skills, critical thinking, and creative use of technology to adapt to the rapidly changing digital society. This article examines strategies and approaches for Thai language instruction that align with essential 21st-century skills. Key aspects considered

include the integration of technology in teaching, the promotion of critical thinking and problem-solving skills, the enhancement of effective reading and writing abilities, and the implementation of learner-centered approaches. The findings indicate that utilizing digital technology, such as online learning resources, educational applications, and artificial intelligence, enhances student engagement and learning efficiency. Furthermore, designing instructional content that connects with real-life situ

ations and social contexts enables learners to apply their knowledge effectively. Collaborative and participatory learning methods are also crucial in fostering communication skills and teamwork. This study concludes that Thai language learning management in the 21st century should focus on the application of technology, the development of essential skills, and the creation of a learning environment that supports holistic learner development.

Keywords: Learning Management; Thai Language; 21st Century

บทนำ

ในศตวรรษที่ 21 การเปลี่ยนแปลงของโลกในด้านเทคโนโลยีและสังคมส่งผลกระทบต่อระบบการศึกษาเป็นอย่างมาก การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยจึงต้องมีการปรับปรุงให้สอดคล้องกับบริบทใหม่ โดยต้องคำนึงถึงการพัฒนาทักษะที่จำเป็น เช่น การคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) และการทำงานร่วมกัน (Collaboration) หรือที่เรียกว่า ทักษะ 4Cs ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้และใช้ชีวิตในยุคดิจิทัล (ภิญโญ วงษ์ทอง และวันชัย น้อยวงศ์, 2021)

การพัฒนาหลักสูตรและแนวทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในศตวรรษที่ 21 ควรมุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ เพื่อช่วยเสริมสร้างประสบการณ์เรียนรู้และการเข้าถึงข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้ควรออกแบบให้ผู้เรียนสามารถบูรณาการองค์ความรู้จากสาขาต่าง ๆ และพัฒนาทักษะที่สำคัญ เช่น การอ่านจับใจความ การเขียนเชิงวิเคราะห์ และการนำเสนอข้อมูล ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ทั้งนี้ การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องคำนึงถึงความหลากหลายของผู้เรียน และนำแนวทางการเรียนรู้ที่ทันสมัยมาประยุกต์ใช้ เช่น การเรียนรู้ผ่านโครงงาน (Project-Based Learning) และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน (กิตติศักดิ์ ใจอ่อน และกตัญญูตา บางโท, 2565) การปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับยุคสมัยจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร วิเคราะห์ และสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้

ความหมายของการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่ครูหรือผู้สอนออกแบบและดำเนินการสอนอย่างมีระบบ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ โดยใช้แนวคิด ทฤษฎี และเทคนิคการสอนที่หลากหลาย เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน

ธนันท์ บ่อทองและปราสาท เนื่องเฉลิม (2568) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้หมายถึงการออกแบบ และจัดระบบการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยอาศัยปัจจัยด้าน สภาพแวดล้อม กระบวนการ และสื่อที่เหมาะสม การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาทักษะและ ศักยภาพของผู้เรียนผ่านการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและสามารถ นำไปใช้ได้จริง

การจัดการเรียนรู้ควรเน้นการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ (Active Learning) เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ และช่วยให้เกิดการพัฒนาศักยภาพที่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตและการทำงาน (กิตติศักดิ์ ใจอ่อน และกตัญญูตา บางโท, 2565)

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนผ่านการออกแบบการสอนที่ เหมาะสม นักวิชาการไทยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ การใช้สื่อที่เหมาะสม และการพัฒนาทักษะที่ นำไปใช้ในชีวิตจริง

ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ เป็นกระบวนการที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการศึกษา โดยช่วยให้ผู้เรียน สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพผ่านการออกแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสม นักวิชาการไทยได้ กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ในแง่มุมที่แตกต่าง ดังนี้

กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพมีส่วนช่วยในการพัฒนาทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและ การเรียนรู้ร่วมกัน (สุภาภรณ์ เพาะบุญ, 2567)

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน นักวิชาการเน้น ความสำคัญของการเรียนรู้ที่มีปฏิสัมพันธ์ การบูรณาการความรู้เข้ากับชีวิตจริง และการเสริมสร้างทักษะที่ จำเป็นในโลกยุคใหม่

แนวคิดเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย

ความหมายของวิชาภาษาไทย

วิชาภาษาไทย หมายถึงศาสตร์ที่ว่าด้วยการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถด้านภาษาไทย ทั้งในด้าน การฟัง พูด อ่าน และเขียน รวมถึงการศึกษาเกี่ยวกับวรรณคดี วัฒนธรรม และการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร อย่างมีประสิทธิภาพ วิชานี้มีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมไทยให้กับผู้เรียน

วิชาภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน โดยเน้นให้เกิดความเข้าใจใน หลักภาษา วรรณคดี และการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องตามบริบทของสังคม (นันทวัฒน์ เนตรเจริญ, 2567)

วิชาภาษาไทยเป็นศาสตร์ที่สะท้อนวัฒนธรรม ค่านิยม และภูมิปัญญาของคนไทย โดยช่วยให้ผู้เรียน สามารถเข้าใจรากฐานของภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันและการสื่อสารทางสังคม (พระปลัดเกื้อกุล สุภานุโน, สีน งามประโคน และพระสุรชัย สุโรโย, 2567)

อย่างไรก็ตาม การเรียนวิชาภาษาไทยไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านและเขียน แต่ยังช่วย เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และการแสดงออกทางวรรณกรรม ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการอนุรักษ์และต่อ ยอดวรรณคดีไทย (วิทยา ศรีผ่อง, นพคุณ สุดประเสริฐ และสุพรรณิ เหลือบุญชู, 2567)

สรุปได้ว่า วิชาภาษาไทยเป็นศาสตร์ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษา ความเข้าใจด้านวรรณคดี และการสื่อสารในสังคมไทย นักวิชาการต่างเห็นพ้องว่าการเรียนภาษาไทยมีบทบาทสำคัญในการสืบสาน วัฒนธรรม และส่งเสริมทักษะที่จำเป็นในการใช้ชีวิตและการศึกษา

องค์ประกอบของวิชาภาษาไทย

วิชาภาษาไทย เป็นศาสตร์ที่ประกอบด้วยหลายองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษา ความเข้าใจด้านวรรณคดี วัฒนธรรม และการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักวิชาการไทยได้กล่าวถึงองค์ประกอบของวิชาภาษาไทยในแง่มุมที่แตกต่างกัน ดังนี้

สุรพงษ์ กล่าบุตร และ มาเรียม นิลพันธุ์ (2567) ได้กล่าวว่า วิชาภาษาไทยประกอบด้วยทักษะสำคัญ 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะในด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1. องค์ประกอบด้านวรรณคดีและวัฒนธรรม วรรณคดีไทยเป็นองค์ประกอบสำคัญของวิชาภาษาไทยที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจรากฐานของภาษาและวัฒนธรรมไทย การศึกษาวรรณคดีไม่เพียงแต่ช่วยเสริมสร้างทักษะด้านการอ่านและการตีความ แต่ยังช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงค่านิยมและมรดกทางปัญญาของชาติ (สิริมา เชียงเชาว์ไว, 2024)

2. องค์ประกอบด้านการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน วิชาภาษาไทยควรเน้นการเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ โดยการพัฒนาเกม 3 มิติและสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยผ่านสถานการณ์จำลอง ซึ่งช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและเพิ่มความน่าสนใจในการเรียนรู้ (ดารณี ธัญญสิริ และ อติเทพ อุปรมากร, 2567)

สรุปได้ว่า วิชาภาษาไทยมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะภาษา วรรณคดีและวัฒนธรรม และการใช้ภาษาในชีวิตจริง นักวิชาการเน้นถึงความสำคัญของการพัฒนาทักษะที่สามารถนำไปใช้ได้จริง การศึกษาวรรณคดีเพื่อสืบสานวัฒนธรรม และการใช้เทคโนโลยีเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ความสำคัญของวิชาภาษาไทย

วิชาภาษาไทย เป็นรากฐานสำคัญของการศึกษาไทยที่ช่วยพัฒนาทักษะด้านการสื่อสาร ความคิดวิเคราะห์ และการเข้าใจวัฒนธรรมไทยอย่างลึกซึ้ง วิชานี้เป็นส่วนหนึ่งของการเสริมสร้างอัตลักษณ์ชาติและเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาองค์ความรู้ในสังคม นักวิชาการไทยได้กล่าวถึงความสำคัญของวิชาภาษาไทยในแง่มุมที่แตกต่างกัน ดังนี้

วิชาภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ครูและนักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องและเหมาะสม ครูสภานัน ย้ำว่าการสอนภาษาไทยอย่างมีคุณภาพเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนทั้งในด้านการพูดและการเขียน (สุรพงษ์ กล่าบุตร และมาเรียม นิลพันธุ์, 2567)

วิชาภาษาไทยช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนผ่านการเรียนรู้แบบโครงสร้าง SQ4R ซึ่งช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะในการจับใจความสำคัญ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ธีรวรวิทย์ ธรรมวัตร และอพนันท์ พูลพทุธา, 2567)

สรุปได้ว่า วิชาภาษาไทยมีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสาร การอ่านวิเคราะห์ และความเข้าใจวัฒนธรรมไทย นักวิชาการไทยชี้ให้เห็นว่าวิชานี้ไม่เพียงแต่เสริมสร้างความสามารถทางภาษา แต่ยังช่วยพัฒนาคุณภาพของการศึกษาและความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดเกี่ยวกับศตวรรษที่ 21

ความหมายของศตวรรษที่ 21

ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกมิติ ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยี การศึกษา เศรษฐกิจ และสังคม การเรียนรู้และการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงจึงเป็นปัจจัยสำคัญ นักวิชาการไทยได้ให้คำจำกัดความของศตวรรษที่ 21 ดังนี้

ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่เน้นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ และแก้ปัญหา โดยให้ความสำคัญกับการศึกษาเชิงรอบด้าน และการนำเทคโนโลยีมาใช้เป็นเครื่องมือหลักในการดำเนินชีวิตและการทำงาน (คุรุรัตน์ วรณิษฐา และคณะ, 2567) ขณะที่ สุชาติา จิตกล้าและคณะ (2567) กล่าวว่า ศตวรรษที่ 21 เป็นช่วงเวลาที่มีมนุษย์ต้องพัฒนาทักษะที่สำคัญ เช่น การทำงานร่วมกัน (Collaboration) การคิดอย่างเป็นระบบ (System Thinking) และความสามารถในการปรับตัวต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคแห่งข้อมูลและปัญญาประดิษฐ์ ซึ่งต้องการบุคลากรที่มีทักษะดิจิทัล ความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูล และการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานในทุกภาคส่วนของสังคม (ลาวัญญ์ ดุลยชาติ, สุรจักษ์ พิริยะเชิดชูชัย และปัญญา เถาว์ชาติ, 2567)

อย่างไรก็ตาม ศตวรรษที่ 21 เป็นช่วงเวลาที่ทุนมนุษย์มีบทบาทสำคัญ โดยการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีความสามารถในการปรับตัว มีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเพิ่มขีดความสามารถขององค์กรและสังคม (พระครูพิศาลพัฒนานุกิจ, 2568)

สรุปได้ว่า ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่เน้นการพัฒนาทักษะเชิงลึก เช่น การคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถทางเทคโนโลยี นักวิชาการไทยต่างเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการปรับตัว การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและการดำเนินชีวิต

องค์ประกอบของศตวรรษที่ 21

ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจ และสังคมอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้การศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ต้องปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับบริบทใหม่ นักวิชาการไทยได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของศตวรรษที่ 21 ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านสมรรถนะดิจิทัลและเทคโนโลยี

การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ต้องให้ความสำคัญกับสมรรถนะด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางดิจิทัล ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร วิเคราะห์ข้อมูล และใช้เทคโนโลยีเพื่อแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (นพณัฐ ผลทวีและไหมไทย ไชยพันธุ์, 2567)

2. องค์ประกอบด้านการบริหารและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

พระครูพิศาลพัฒนานุกิจ (2568) กล่าวว่า ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่เน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge-Based Economy) และการบริหารจัดการที่ยืดหยุ่น เพื่อให้บุคลากรสามารถปรับตัวได้ในทุกสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคม

3. องค์ประกอบด้านพลเมืองโลกและจริยธรรมสังคม

ศตวรรษที่ 21 ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงการพัฒนาด้านวิชาการและเทคโนโลยีเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการปลูกฝังจิตสำนึกพลเมืองโลก การเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่าง และการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมเพื่อความเป็นอยู่ที่ยั่งยืนของสังคม

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของศตวรรษที่ 21 ครอบคลุมทักษะที่จำเป็นในหลายด้าน ได้แก่ ทักษะดิจิทัล ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การบริหารทรัพยากรมนุษย์ และจิตสำนึกพลเมืองโลก นักวิชาการไทยเน้น

ย้ำว่าการพัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพในการใช้ชีวิตและทำงานอย่างยั่งยืนเป็นหัวใจสำคัญของการเตรียมพร้อมเข้าสู่ศตวรรษที่ 21

ความสำคัญของศตวรรษที่ 21

ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจ และสังคมอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ การศึกษา การทำงาน และการใช้ชีวิตต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง นักวิชาการ ไทยได้กล่าวถึงความสำคัญของศตวรรษที่ 21 ในมุมมองที่ต่างกันไป ดังนี้

1. การศึกษาเพื่อพัฒนาสมรรถนะในศตวรรษที่ 21

ศตวรรษที่ 21 เน้นการพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนให้สามารถคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ และแก้ปัญหา ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ระบบการศึกษาต้องปรับให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมยุคดิจิทัล โดยส่งเสริม การเรียนรู้แบบ Active Learning และการใช้เทคโนโลยีในการศึกษา (คุรุรัตน์ วรวิศิชา และคณะ, 2024)

2. การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ในศตวรรษที่ 21 การเรียนรู้ไม่ควรจำกัดอยู่แค่ในห้องเรียน แต่ต้องพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) การพัฒนาสมรรถนะด้านการเรียนรู้ด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถ ปรับตัวได้ดีในยุคที่ข้อมูลข่าวสารเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว (สุชาติ จิตกล้า และสุตา เจ๊ะอูมา, 2024)

สรุปได้ว่า ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่เน้นการพัฒนาสมรรถนะ การเรียนรู้ตลอดชีวิต และการบริหารทุน มนุษย์เพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงของโลก นักวิชาการไทยเน้นให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ที่ทันสมัย การ พัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และการใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างความก้าวหน้าในทุกมิติของสังคม

บทสรุป

การจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาไทย ในศตวรรษที่ 21 มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการสื่อสาร คิดวิเคราะห์ และสร้างสรรค์ของผู้เรียน ในยุคที่เทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสารเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ระบบ การศึกษาต้องปรับตัวให้เหมาะสมกับความต้องการของสังคมปัจจุบัน การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยจึงไม่ควร จำกัดอยู่แค่การอ่านและเขียนเท่านั้น แต่ต้องบูรณาการกับเทคโนโลยีและสื่อการสอนที่ทันสมัย เช่น การใช้ แพลตฟอร์มดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้แบบโต้ตอบ การเรียนรู้ผ่านโครงการ และการเรียนรู้ เชิงปฏิบัติที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะภาษาไทยไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันและการทำงาน การจัดการ เรียนรู้วิชาภาษาไทยในบริบทของการศึกษาในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนจากแนวการสอนแบบ ดั้งเดิมที่เน้นการท่องจำ ไปสู่แนวทางที่เน้นการคิดวิเคราะห์ การมีปฏิสัมพันธ์ และการประยุกต์ใช้ความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การบูรณาการ เทคโนโลยีและกลยุทธ์ Active Learning เป็นหัวใจของการจัดการเรียนการสอนในยุคใหม่

นอกจากนี้ การศึกษาในศตวรรษที่ 21 เน้นความสำคัญของทักษะการคิดวิเคราะห์ การทำงานร่วมกัน และการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของวิชาภาษาไทย การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิดเชิง ระบบและการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered Learning) จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถ เข้าใจภาษาไทยในเชิงลึก และพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการทำงานในอนาคต เช่น การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม การนำเสนอข้อมูล และการเขียนที่มีคุณภาพสูง การปรับหลักสูตรให้ตอบสนองต่อความต้องการของศตวรรษที่ 21 จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพในบริบทที่หลากหลาย

ท้ายที่สุด การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในยุคปัจจุบันต้องคำนึงถึง การบูรณาการกับเทคโนโลยีและ นวัตกรรมทางการศึกษา เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้และทำให้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนา ศักยภาพของผู้เรียน การสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยอย่างสร้างสรรค์และคล่องแคล่ว จะช่วยให้

พวกเขามีความพร้อมในการปรับตัวและประสบความสำเร็จในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นระบบการศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาครู การออกแบบสื่อการสอนที่เหมาะสม และการใช้กลยุทธ์การสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ เพื่อให้วิชาภาษาไทยสามารถตอบสนองต่อความต้องการของศตวรรษที่ 21 ได้อย่างแท้จริง

องค์ความรู้ใหม่

การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในศตวรรษที่ 21 ต้องมีการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและเทคโนโลยีสมัยใหม่ เน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสาร คิดวิเคราะห์ และความคิดสร้างสรรค์ รวมถึงการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในกระบวนการเรียนรู้ บทบาทของครูต้องเปลี่ยนจากผู้ถ่ายทอดความรู้ไปเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้ต้องช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไทยไปใช้ในชีวิตจริงและการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับอนาคตที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

นี่คือแผนภาพโมเดลที่แสดงองค์ความรู้เกี่ยวกับ การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในศตวรรษที่ 21 โดยมีองค์ประกอบหลัก 5 ส่วน ได้แก่

1. การเปลี่ยนแปลงบทบาทของวิชาภาษาไทย – วิชาภาษาไทยต้องพัฒนาให้ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเทคโนโลยี
2. การพัฒนาทักษะภาษาไทยเพื่อรองรับการทำงานในอนาคต – เน้นการสื่อสาร การอ่านเชิงวิเคราะห์ และการใช้ภาษาไทยในบริบทที่หลากหลาย
3. การบูรณาการเทคโนโลยีและนวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้ – ใช้สื่อดิจิทัล แพลตฟอร์มออนไลน์ และ AI เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอน
4. บทบาทของครูและแนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย – ปรับบทบาทครูจากผู้สอนเป็นผู้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
5. การพัฒนาผู้เรียนให้เป็นนักคิด นักสื่อสาร และนักสร้างสรรค์ – เสริมสร้างความสามารถในการคิดวิเคราะห์และความคิดสร้างสรรค์ผ่านการใช้ภาษาไทย

ตารางที่ 1 ตารางนี้สรุปแนวทาง การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนบทบาทของวิชา ครู และผู้เรียนให้สอดคล้องกับยุคดิจิทัล พร้อมส่งเสริมทักษะที่จำเป็นต่อการใช้ภาษาไทยในบริบทที่กว้างขึ้น

องค์ประกอบหลัก	รายละเอียด
1. การเปลี่ยนแปลงบทบาทของวิชาภาษาไทย	- วิชาภาษาไทยต้องพัฒนาให้ทันสมัยและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเทคโนโลยี - เน้นการใช้ภาษาไทยในบริบทดิจิทัล เช่น โซเชียลมีเดีย การเขียนบทความออนไลน์ และการสื่อสารแบบมัลติมีเดีย - ปรับการเรียนการสอนให้เชื่อมโยงกับทักษะในศตวรรษที่ 21 เช่น การคิดเชิงวิพากษ์และการสร้างสรรค์เนื้อหา

องค์ประกอบหลัก	รายละเอียด
2. การพัฒนาทักษะภาษาไทยเพื่อรองรับการทำงานในอนาคต	- พัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และคิดวิเคราะห์ - ส่งเสริมการอ่านเชิงลึกและการแยกแยะข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย - ฝึกฝนการเขียนเชิงสร้างสรรค์และการใช้ภาษาไทยในวิชาชีพ เช่น การเขียนรายงานธุรกิจ การนำเสนอผลงาน และการใช้ภาษาในสื่อออนไลน์
3. การบูรณาการเทคโนโลยีและนวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้	- ใช้ AI, แพลตฟอร์มออนไลน์, สื่อดิจิทัล ในการเรียนการสอน - สร้างห้องเรียนออนไลน์ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา - ใช้เกม การจำลองสถานการณ์ และแอปพลิเคชันด้านภาษาเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ - ฝึกการใช้โปรแกรมช่วยเขียนและตรวจสอบไวยากรณ์ภาษาไทย
4. บทบาทของครูและแนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย	- ครูเปลี่ยนบทบาทจาก "ผู้สอน" เป็น "ผู้อำนวยความสะดวก" ในการเรียนรู้ - สนับสนุนการเรียนรู้แบบ Active Learning และ Problem-based Learning (PBL) - ใช้วิธีการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์ และสร้างสรรค์เนื้อหาภาษาไทยด้วยตนเอง - ออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมการอภิปราย การทำงานเป็นทีม และการเรียนรู้ร่วมกัน
5. การพัฒนาผู้เรียนให้เป็นนักคิคนักสื่อสาร และนักสร้างสรรค์	- ฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในชีวิตประจำวันและการทำงาน - สนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างสรรค์เนื้อหาภาษาไทยผ่านสื่อดิจิทัล เช่น บล็อก วิดีโอพรีเซนต์ และพอดแคสต์ - พัฒนาทักษะการเล่าเรื่อง (Storytelling) และการเขียนที่สามารถดึงดูดผู้อ่านและผู้ฟัง - ปลุกฝังจริยธรรมการใช้ภาษาไทยในสื่อสาธารณะและโลกออนไลน์

เอกสารอ้างอิง

- กิตติศักดิ์ ใจอ่อน และกตัญญูตา บางโท. (2565). การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษา. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 24(1), 99-109.
- คุรุรัตน์ วรวิชชา และคณะ. (2567). การจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21. *Journal of Modern Learning Developmen*, 9(12), 721-730.

- ดารณี ธัญญสิริ และอดิเทพ อุปรมากร. (2567). การพัฒนาเกม 3 มิติ เรื่อง “การเรียนรู้ทักษะการอ่านเขียน รายวิชาภาษาไทยของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่1.วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 16(2), 55-67.
- ธนันท์ บ่อทอง และประสาธน์ เนื่องเฉลิม. (2568). การประยุกต์ใช้หลักภาษาศาสตร์เชิงประสาทวิทยาในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน. วารสารมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และนวัตกรรม มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์, 4(1), 61-68.
- ธีรवारีย์ ธรรมวัตร และอพันธ์ พูลพุทธา. (2567). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4Rร่วมกับแผนผังความคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 18(3), 276-286.
- นันทวัฒน์ เนตรเจริญ. (2567). จาก CDA สู่ MCDA: แนวคิดและการประยุกต์ใช้เพื่อศึกษาพฤติกรรมในภาษาไทย. วารสารวิชาการสังคมมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, 14(2), 48-65.
- นพณัฐ ผลทวี และไหมไทย ไชยพันธุ์. (2567). เทคโนโลยีดิจิทัลสำหรับการจัดการเรียนรู้รายวิชาคณิตศาสตร์ ในศตวรรษที่ 21. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์, 9(3), 2435-2446.
- พระครูพิศาลพัฒนานุกิจ. (2568). พุทธการบริหารทุนมนุษย์ในศตวรรษที่ 21. วารสารพุทธนวัตกรรมการจัดการ, 8(1), 194-208.
- พระปลัดเกื้อกุล สุภานันโท สีน งามประโคนและพระสุรชัย สุโรย. (2567). แนวทางการพัฒนาวัดให้เป็นแหล่งเรียนรู้วัฒนธรรมไทย. วารสารบรรพการศึกษามนุษยสังคมศาสตร์, 5(3), 713-722.
- ภิญโญ วงษ์น้อยและวันชัย น้อยวงศ์. (2021). พฤติกรรมบ่งชี้ทักษะ 4Cs ที่จำเป็นของผู้เรียนในศตวรรษที่21: การทบทวนวรรณกรรมอย่างกระชับ. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยธนบุรี, 15(2), 176-186.
- ลาวัญญ์ ดุลยชาติ,สุรจักษ์ พิริยะเชิดชูชัยและปัญญา เถาว์ชาลี. (2567). ผลการส่งเสริมทักษะศตวรรษที่ 21 ด้านการสร้างสรรค์และนวัตกรรมด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสำหรับนักศึกษาครูคอมพิวเตอร์. วารสาร Roi Kaensarn Academi, 9(12), 1230-1242.
- วิทยา ศรีผ่อง นพคุณ สุดประเสริฐและสุพรรณิ เหลือบุญชู. (2567). คุณลักษณะเพลงกล่อมลูก 4 ภาคของไทย. วารสารดนตรีและการแสดง, 10(2), 86-98.
- สุชาดา จิตกล้าและคณะ (2567). การพัฒนาสมรรถนะการเป็นผู้ริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสาร Roi Kaensarn Academi, 9(12), 3166-3178.
- สุภาภรณ์ เพาะบุญ. (2567). การวิจัยเชิงพุทธ: การประยุกต์ใช้หลักสติปัญญา 4 ในการพัฒนาภาวะผู้นำทางการศึกษา. วารสารระบบนิเวศการเรียนรู้และปัญญา, 2(3), 1-13.
- สุรพงษ์ กล่ำบุตร และ มาเรียม นิลพันธุ์. (2567). แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์. วารสารสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ, 13 (มกราคม - ธันวาคม), 1-21.